

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki

SSN Robert Stefanicki (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania R.G.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury i wysokość renty,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 30 września 2025 r.,

wniosku ubezpieczonego z dnia 22 lipca 2025 r. o umorzenie postępowania,

I. podejmuje zawieszone postępowanie kasacyjne;

II. umarza postępowanie kasacyjne;

III. nie obciąża ubezpieczonego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 2 marca 2022 r., III AUa 545/21, w sprawie z odwołania R.G. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie ponownie ustalającej wysokość emerytury i wysokość renty, na skutek apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z 9 marca 2021 r., III U 443/19, apelację oddalił.

Pełnomocnik ubezpieczonego w skardze kasacyjnej z 25 maja 2022 r. zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2 marca 2022 r., opierając skargę kasacyjną na naruszeniu prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 15c ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1121) oraz art. 13 ust. 1 lit. c w związku z art. 13b ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270 z późn. zm.) z uwagi na niezgodność z Konstytucją RP oraz naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie wszechstronnej oceny zabranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż służba odwołującego była pełniona na rzecz państwa totalitarnego. Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie odwołania powoda w całości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, a z ostrożności o oddalenie skargi kasacyjnej jako niemającej uzasadnionych podstaw oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 5 marca 2024 r., II USKP 86/23, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2 marca 2022 r., III AUa 545/21, zawiesił postępowanie na zasadzie art. 177 § 1 pkt

3¹ Kodeksu postępowania cywilnego do czasu rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny pytania prawnego w sprawie I USKP 104/23.

Radca prawny ubezpieczonego pismem z dnia 22 lipca 2025 r. cofnął skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania. R.G. złożył też pismo z uzasadnieniem stanowiska strony, które nie zostało podpisane przez pełnomocnika procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest dokonywanie czynności dyspozycyjnych, takich jak cofnięcie pozwu, zrzeczenie się roszczenia, zawarcie ugody czy uznanie powództwa. Możliwe jest wyłącznie cofnięcie skargi jako środka zaskarżenia wniesionego od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji. Cofnięcie skargi kasacyjnej jako czynność procesowa dyspozytywna strony nie podlega kontroli Sądu Najwyższego i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 września 1998 r., I CKN 820/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 40; 16 kwietnia 2008 r., I CZ 13/08, LEX nr 646318; 18 września 2019 r., I PZ 11/19, LEX nr 3364109; 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421; 29 października 2024 r., I USK 231/24, LEX nr 3786862; 21 stycznia 2025 r., II USK 280/24, Legalis nr 3201593).

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Skarga kasacyjna w sprawie zatem w imieniu powoda z powołaniem na udzielone pełnomocnictwo może zostać cofnięta w każdym czasie przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu - art. 391 § 2 zdanie pierwsze w związku z art. 398²¹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 listopada 2020 r., II PK 94/20,

LEX nr 3080384; 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421; 2 kwietnia 2025 r., I USK 297/24, Legalis nr 3207878).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 391 § 2 k.p.c. Pozwanemu przysługuje od powoda zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę, jednak mając na uwadze charakter sprawy oraz sytuację osobistą ubezpieczonego. Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

(J.K.)

[SOP]